

Z Pad'ourových zapomínek:

Danny už má dáááávnou „svý vodjezdíno“. Prošlapal kupu podrážek, zvládl i pár „celosvětáků“, šlapali s Blankou i Chilkoote 90, odkud mi přivezl Liborův videodůkaz a když mi Aleš poslal biograf o Yukonu 2003, přímo zaržál: „Ukaž, jak nás tam Henry reprezentoval“? Prožili jsme spolu super dětství u Sázy, začínali společně kouřit (i dávno přestali), poslouchali první desky, balili první buchy, prostě nejlepší kámoši, a to i po jeho přesunu do Canady v r. 1968.

Byl to právě on, kdo mě vytáhl - tuším snad někdy v roce 1956 (nevím už přesně) na můj

První čundr

Tenkrát jsme prostě říkali čundr a byli jsme „čundráci“. Časem zřejmě vše, začínající na „ču“ (a že toho je, co,) nějaký uvědomělec zakázal a začalo se vandrovat (což taky končí na „dr“).

„Hele, tak v sobotu ve 4 v Bráníku“, připomněl mi Danny (o sobotách se tehdy makalo).

Na můj dotaz, kde se spí, odpověděl, že vše je zařízeno, abych vzal jen deku. Vzal jsem do pinglu - lempl líná - tu nejnemožnější, jakou jsem doma našel a mazal na trampskej bahnhoff.

Dobříšská odnož Posázavského Pacifiku nás vyklopila ve Staré Huti a tuším, že jsme šli směrem na Pouště. „Spíme u Plechhamru, má tam bejt perfektní jeskyňka“, prohlásil budoucí šerif budoucí osady a opravdu jsme našli na Kocábě něco jako splav, k němuž náleželo jakési monstrum, připomínající čertův mlýn.

Objevením inzerované jeskyňky, končily starosti s nocováním.....
Nebo začínaly?

Bylo to zjara a zem ještě zrovna moc prosluněná nebyla. „Nalámeme rákos, abychom v jeskyni neprochladi odspodu“ velel Danny. Byli jsme tři, ještě nějaký Jirka od Dannyho z práce, měli jsme dohromady 2 deky, co deky – dečky a zmíněný rákos. V jeskyni, o vchodu asi metr vysokém, se zvyšoval

strop na cca 3–4 metry. Moc útulno tam nebylo, ale nastlali jsme rákos, na něj deku, druhou jsme si přikryli to, co na nás stačila pokrýt a zkoušeli usnout. Zdál se mi zrovna sen o ozdravném pobytu v Dobšinské L'adovej jaskyni, když mě probudilo naklepávání kopy. Byl to Dannyho chrup. Konstatovali jsme, že nemáme zapotřebí stát, resp. ležet modelem archeologům, coby rampouchy, pozůstalé z doby pozdně ledové, což vyprovokovalo spásný nápad, rozdělat v jeskyni oheň. Rozdělati jsme pořádný. Jeskyně se rozprostíralo sálavé teplo a začali jsme blaze usínat. Posléze i kašlat! Kouř z ohně pomalu zaplnil sféru pod stropem jeskyně a protože neměl kam, začal se tlačit dolů. Ještě, že jsme na sebe potmě neviděli! Bylo by asi dost komické sledovat, jak vždy dva z nás, poloudušení, drží mezi sebou napnutou deku a vyhánějí kouř směrem ke sníženému vchodu jeskyně. Zbytek CO2 jsme zkatalyzovali zřejmě jinými plyny (vlastní výroby) a potřetí začali nocovat. Sotva jsme usnuli, začalo přšet. Na nás! „Do pr... proč na nás chč...“, vždyť jsme v jeskyni, rozčlil

se Jirka a šel se podívat, jaký liják asi musí zuřit venku. Tam ani nekápl. Svítíl měsíc. Pršelo pouze v jeskyni. Záhada! Zázrak? Nikoliv, to jen prudké ohřátí stropu a stěn studené jeskyně způsobilo značné orosení skály, no a kapky holt padají - mrchy - převážně shora dolů.

Takže jsme rozdělali oheň před jeskyní a otáčeje se k němu všemi tělesnými orgány, setrvali jsme do svítání. Ráno jsme o kus dál objevili opuštěnou chatu s otevřenou, ale zastřešenou prostornou verandou s prkennou podlahou. Jako obvykle - pozdě bycha honit!

A právě tenkrát jsem jako tramp – elév, neboli učedník, uvěřil těm zkušeným, kteří říkali :

Kamaráde, na trampu se nikdy nebudeš nudit ! Neměl jsem jediného důvodu k pochybám!

Nedělní cestu dolů po Kocábě jsme šlapali s kamarády z osady Netopýr, kteří byli – na rozdíl od nás, poněkud méně ospalí. Pokud mě paměť neklame, byli tam Kojot, Vobluda, tuším snad i Lachtan a pak hošík v obrovitých kanadách, které chudák vláčel i s nohama za sebou a křičel tenkrát dětským hláskem „Vy volové, počkejte na mě, já už nemůžu“. Říkali mu Kennedy.

Vašimi palci lomcuje

paď'our Zdeněk.

* * *

Zimní příběh

„Utíkej ,utíkej , dělej nebo nás chytí .“ Skoro křičím na Bublina a tlačím ji před sebou jako lokomotiva která táhne náš vlak.Průvodčí co běží za námi, už taky nemůže. Najednou Bublina brzdí a nechce jít dál podívám se přes její usárnu, která je nabalena tak hodně že Bublina není ani vidět hlava . Průsvih, proti nám se žene druhý průvodčí a taky hlasitě vykřikuje „Už je mám !Už je mám ! Už neutečou!“

Opravdu nás chytili. Obzvlášť ten mladší výpravčí se asi chtěl před Bublinau vytáhnout tak furt řval „Na SNB s vámi ty s vámi zatočí dejte sem občanky!“

„Nó občanky nemáme , my jedeme k tetě a tak je sebou nemáme .“ povídám průvodčímu.Ten starší se už vydejchal a tak už může taky mluvit a je vidět že s ním bude řeč.“Tak mladej.“ Povídá na mě . „Budete platit plně jízdné a ještě dvacet korun pokuty za oba.“ Mladší průvodčí se nadejchne a začne zase hulakat. Já navrhuju, ať zaplatí každé dvacet korun .“ Už jsem chtěl říct tak se kluci dohodněte, ale pak jsem si vzpomenul že babička říkala mlčeti zlato. Ale Bublina to asi neznala a začala se hádat „ My jsme mladý a nemáme peníze na pokuty a jízdenky jsme někde ztratili ,že jo ?“ Obrátí se s otázkou na mě . Vlak začal pomalu brzdít.Venku už je pořádný šero i když je teprve šest hodin, ale v zimě a ještě to vypadá na chumelenici , „Tak tady vás předáme bezpečnosti .“ Zase huláká mladej. Starší mu ale řekne „Tady je jen zastávka a né nádraží.“ Když není nádraží, tak je tu vysypeme z vlaku ať si dělají co chtějí jsou to přece táborníci.“

Vlak zastavuje, jdeme pomalu ke dveřím, před námi a za námi průvodčí. Dveře bouchnou a jsme venku z vlaku průvodčí, ten mladší tam je s námi . „Já naskočím do posledního vagonu, aby vás nechytilo mámení jet s námi dál.“ Povídá a důležitě si upravuje svoje rukavice.

Bublina se na mě podívá jako by říkala „Já ho ještě zkusím přemluvit.“ Zavrtím hlavou a pomalu vykročím Bublina se pohne za mnou.Vlak se rozfúni pára s jiskrami nás vyprovázejí do noci.

„Kde to vůbec jsme .“Vyráží ze sebe Bublina a já jsem rád že to vydržela dokud průvodčí nevlez s bouchnutím do vlaku.

„Nevím, opravdu nevím, ještě že dostali jenom nás, ostatní kluci jedou dál.“ Opravdu mám jen matnou představu .Z Berouna je to pátá zastávka,

ale tenhle courák stavěl všude. To jsme právě zjistili. „Zkusíme se dostat do vesnice a tam se v hospodě zeptáme.“ „No jo, ale na kterou stranu, les je na obě strany.“ Koukám a Bublina má pravdu, nikde ani světýlko. „Počkej, buď ticho.“ říkám a snažím se poslouchat zvuky. Nic neslyším kouknou se na Bublina, ta taky strla čepici a natáčí se, aby něco zaslechla. Najednou zaslechnu vzdálené psí štěkání.

„To je vono, tam je pes, tam budou i lidi.“ Zamachruju na Bublina a vyrazím tím směrem. Bublina něco zamumlá a cupitá za mnou. Jdeme už hezkou chvíli, ale po vesnici nebo aspoň obydlí nikde ani vidu, sníh ale ještě nepadá, i když sem tam přistane ve tváři vločka. Pes zase zašteká a je to opravdu už blízko. Jdeme dál.

Ve tmě je vidět světlý pruh, lesní cesta a v dáli něco tmavého a opět zaštekání. „Jde tam odtud zahnem.“ Za chvíli je slyšet radostné psí zavutí. Když přijdeme blíž a nikde žádné světlo, Bublina praští s usárnou. „Co blbneš jdem dál.“ povídám „Ale hledám baterku.“ A opravdu za chvíli ostrý kužel světla prořízne tmou. Nejsme ve vsi ani u hájovny jak jsem si myslel, ale jen myslivecký seník. „Kde je ten pes co nás sem naved.“ říkám a koukám odkud se ozývá radostné kňučení psa. Bublina posvítí a hele, „Nějaký srab ho tu uvázal. Pocem, pocem malej, kdopak ti to udělal.“ Hned začne žvatlat Bublina.

„Co blbneš, jak sem může jít když je přivázaný.“ To jí zarazí a pomalu se blíží k psovi a je vidět, že se trochu bojí. „Nesmíš mu dát na jevo, že se ho bojíš a pak, je to štěně tak do půl roku. Radši vyndej nějaký gábl, kdoví jak je tu dlouho.“ Zastavím Bublina a ta hned začne vybalovat jídlo. Prohlížím psa baterkou, je to kluk hlásím Bublina a je tu už nějaký den, řetěz mu hnedle oholil všechny chlupy na krku jak se chtěl dostat z obojku ven.

„Já ho teda odvážu a uvidíme třeba uteče třeba ne, máš něco pro něj bude hladověj.“ Povídám Bublina a ta už má připravený chleba máslem a salámem.

„A dej mu to na zem, jak po tom půjde moh by tě rafnout i nerad.“ Dělán chytřejší a odvážu psa, který je štěstím pomalu bez sebe. Už je volný a skáče radostně na mě a hned běží k Bublina, která rozházela kousky chleba okolo sebe.

Pes je hlít a za chvíli je má v sobě. Koukneme se na sebe s Bublina a ta povídá „Mám tam ještě jeden tak mu ho dám, já stejně nemám hlad.“ Kecá, myslím si, ale kývnu aby ho dala psovi. Pes si může ukrotit ocas a poslušně čeká až Bublina naláme chleba a dá mu ho. Co teď se psem, kam ho dát, vždyť jedeme na slezinu a potom co potom? Jak si tak přemýšlím najednou Bublina řekne „Já si ho nechám, vždyť je hezkej, hodnej a kam by šel.“ To mě zarazí, ale přesto řeknu „Ten až mu nebudeš mít co dát k žrádlu tak asi uteče a potom máš vodítko, nebo něco takovýho.“ Snažím se ji přesvědčit. „Vodítko ne, ale řemínek tady z usárny a někde seženem nějaký provázek vid' Bene.“ Nedá se Bublina. „No dobrá uvidíme, jdem do seníku a ráno poznáme jestli vydržel a nebo bude fuč.“ Povídám a potom pomáhám Bublina na seno. Ben běhá okolo a Bublina ho chce nahoru, tak jsou tam oba, ještě já vybalit spacáky a dobrou. Ben se přitulil k Bublina a spali tak až do rána. Ráno, pes Ben neutekl, jsme došli na zastávku pes s námi. Koukám na jednoduchý jízdní řád, nám to jede až v osm hodin. Po dlouhém čekání přijel vlak. Bublina vyndala řemínek a tak do vlaku nás neradi vzali. Průvodčí byl neoblomný, museli jsme zaplatit za sebe tak i za Bena. Při slezině se stal Ben miláčkem všech, ale stále se držel Bublina. Pak zase cesta domů a v Praze se loučím s Bublina i Benem, který chvíli váhá, ale pak přeci zůstane s paničkou. Já jedu dál na Kladno.

Tak ahoj Bublino, ahoj Bene.
Bill (TOK Krahulík - Kladno)

***

**„Tak ti nevím, Kadle, mám to zpívat....anebo nemám.....co myslíš?“
„No, hele, radši ne, von tady je dnes Vlasta a von by to nehrál a eště by se naprdnul!“**

Ti, co zažili, či slyšeli podobný dialog, správně tuší „vo co tu de“. Je to úvaha na thema:

Jak se vlastně pozná trampská písnička ?

Jako kluci jsme říkali: „Nerad, není ti šedesát a nebyl jsi v Rusku ani v Americe“!

Přestože mám tato 3 tvrdá kritéria dávno splněna (navíc jsem už i pradědečkem), necítím se moudrým, abych mohl radit, ale když už mám ve svém „kádrovém materiálu“ celoživotní kontakt právě s písničkami a doma mimo jiné i nějaký ten text, psaný vlastní rukou a vlastní tužkou Jardou Mottlem, kterého v této oblasti snad netřeba představovat, neskromně (možná bláhově) se domnívám, že bych mohl svůj názor poslat do ringu. Zde tedy je :

Ten Vlasta, citovaný v úvodu, skutečně existuje. Je to dobrý kamarád, tramp tělem i duší, někdy až moc. Hraje na kántrybas, což je chvályhodné, páč „basa tvrdá* muziku“.

(* pozn. redakce - od slovesa "tvrdat", tvrdí Zdeněk)

O jednom weekendu „na zastávce blízko osady“ rotovala scénka, jako z učebnice:

Kdosi z kytaristů, jichž tam bylo požehnaně, a které jsem podezíral, že ten výstup nacvičili, ledabyle prohodil: „Dáme náky blues“. Celá hospoda ztichla, jako když se zvedá opona a zírala na Vlastu. Ten, jako by to dělal poprvé, odložil basu, a se slovy „**tak tohle já nehraju**“ demonstrativně odešel čurat. Ostatní si pro kus srandy zase moc daleko nešli, takže realizovali pokus, preludovat 12ti taktové schéma vícekrát za večer. Vždy odešel do stejné komnaty. Tedy Vlasta, samozřejmě.

V jiné době na jiném místě: Ona se k němu naklání:

„Hele, zazpívej něco!“ „A co?“ „Něco hezkýho!“ „Vo čem?“ „Vo trampský lásce!“ „Tak jo“.

„Jak to v životě chodívá, láska k lidem přichází. Přijde, jen se rozhlédne, a zase....“

„Tak to se tady zpívat nebude, myslíte, že když tu není šerif, tak si tady může každý zpívat co ho napadne, nebo co? To já mu teda řeknu, a už si tu nevrznete“!!!

„Kdo je to?“ „Emil!“ „Von má snad psotník, nebo co mu vadí?“ „No, von nesnese, když někdo zpívá jiný písničky, než trampský!“ „A tadle není trampská?“ „Nevím, já to nepoznám!“ „Tak proč jsi ji chtěla?“
„No, proto, že je hezká“!

Tyto 2 příběhy jsou skutečné, jen jména hlavních „hrdinů“ byla diskrétně pozmeněna. První příběh pochází z jedné osady blízko Sázavy, druhého jsem byl svědkem když mi zemřela žena, která mi byla nejen životní oporou, ale i výbornou kytaristkou a zpěvačkou písni právě tohoto žánru. Kamarád Burka mě tehdy vytáhl ze smutného domova: „Pojď, máme v jedné hospodě sleziny naší osady, přijdeš na jiné myšlenky, zaslžíš do fajfky, zazpíváš. Řeknu to šerifovi, on to posvěti“. Netušil jsem, že tím jejich šerifem je můj dávný kamarád od Sázavy Petr, zvaný Palcák (podle „rvaní“ basových strun na kytáře palcem). „Ahoóój“ zahlaholil Petr, který dosud netušil, kterého vdovce mu Burka avizoval a stranou mi pošeptal: „Prosím tě oživ to trochu, tady se furť točí dokola jen Ricatado, Bessie, Tom, Před chajdou a Pampelišky“. Neoživil jsem, a nejen proto, že mi tehdy do zpěvu moc nebylo.

O příští slezině Petr onemocněl a já se stal svědkem výše popsané scény. Už jsem tam nešel.

Emilův ortel mi totiž něco připomněl. Bylo to asi před 40 léty a byl to výrok správce jednoho „agitačního střediska“, kde jsme tehdy nacvičovali čtyřhlas (bylo tam zadarmo teplo a klid, který tam přišel zrovna při refrénu „Je na západ cesta dlouhá“ (měl smůlu, my ovšem taky.) Jen namísto „šerifem“ vyhrožoval tenkrát ten chlap „soudruhům poslancem“ a nebylo to tam samozřejmě vyhrazené „pouze pro trampské“, ale „pouze pro budovatelské“ písně.

Od té doby jsem háklivý na šikanu a totalitu, byt' by byla jen písničková !

A jak je to dál?

Nelze odsuzovat zastávce „trampské klasiky“. Oživují si při ní krásné chvíle mládí, kdy tyto písně zpívali sami, nebo je pamatují z podání rodičů a přirostly jim k srdci. Mají samozřejmě svou pravdu a mají na ni právo. Chybou však je, když tuto pravdu se někteří snaží vnutit i ostatním, kteří je pak na oplátku (zvláště mladí) nazývají konzervami, kotlíkáři, skanzény a kdo ví jak ještě. To je zákonitě trampské písní ku škodě, nikoliv ku prospěchu!

Při vzpomínce na vlastní mládí totiž soudný člověk připustí, že přirozenou vlastností mladých (a samotným principem trampingu) je revolta a odpor proti veškerému „musení“! Proč se nám začaly líbit trampské písně? Protože nás do nich nikdo nenutil, naopak - **my jsme si je sami vybrali** jako nám daleko bližší a přirozenější, než povinné krákání o tom, kterými plány se táhne země má, či aby zazněl revoluce hlas, že tmy vláda je svržena.

Otevřeně přiznávám, že do doby, než jsme se s kamarády **sami rozhodli** trampovat, mi trampská minulost mého otce zas tak moc nebrala přesto (anebo právě proto ?), že jsem o ní od malička slyšel. Možná, že jsem výjimkou z těch, kteří to dnes přiznají, ale lhát nechci!

Co to má společného s identifikací „pravé“ trampské písně ? Právě od otce a z jeho písemností z počátku trampingu vím, že první trampové na Ztracence, tehdy ještě v Táboře Řvavých (nikoliv řvavém, jak někdo mylně interpretuje v Mottlově písni „Uspán“), vlastními písničkami vůbec neoplývali. Své prozpívání noci vyplňovali písněmi od Hašlera, či Hvízdálka, které zpíval Hoyer v tehdejší kabaretu Červená sedma, prokládali je italskými vojenskými marši, zpívanými „Piávou“ Štrejchýřem a k ránu končivými „Generálem Laudonem“. Až když první kytaristé Kanice se Ševcem přivedli v r. 1919 na Ztracenu z Zofínské party „Hopsajících Dervišů“ Jardu Mottla, ten se zde uvedl „Září červánků“, když otextoval tehdy na Žofině hranou oblíbenou Piskáčkovu melodii Rej duchů.

Trvalo ale léta, než se repertoár více „potrampil, poindiánil, či pocowbojil“.

Proč většina zastánců „tvrdé linie“ mimo písní Mottla, Kordy, Fořta, Hořinka... prostě prvních písní „trampů na míru“, bez problémů akceptuje i některé tzv. „moderní“ písničky? Poněvadž jim něco říkají (kdo by odmítl Kidovu Krinolínu, nebo Daňkovu Rosu na kolejkách, či písně bratří Ryvolů jen proto, že nevyšly ze zlaté éry trampských písní z první republiky).

Kde je hranice mezi „klasikou“ a tzv. moderní trampskou písní ? Pro každého jinde, podle toho, co se komu líbí, co je schopem akceptovat a vsřebat (nebo zahrát???)

Proč se někteří z nás téměř osypou při pojmu „bluegrass“ a hned na to si s neskrývanou chutí zařvou „Jipíí,čerte“, i když jde o klasičku „Flatovku“ Before I met You? Nebo kdysi mezi trampy rozšířená „Ó, Zuzano“ - není počestněnou hill-billyovkou „Banjo on My Knee“?

Či lyrická „Spona do Tvých vlasů“ není rock'n'rollem „Bye Bye Love“ od Everly Brothers ?

Chci-li být objektivní, nemohu tady pominout ani další nezanedbatelný faktor, ovlivňující „čistotu“ repertoáru písní, i když za něj hromově trampské „umíí“ nečekám:

Není tajemstvím, že i v národě trampském jsou mezi hráči na nástroje (ale i zpívajícími) jisté rozdíly: Pomineme-li roztomilou kategorii „obsahující naprostě nesluhaře, kteří nemít proti sobě kytaristu, od kterého odezírají akordy, tak jsou úplně mimo, lze mluvit o 2 skupinách :

Jednak ta většina, co pomocí průměrného sluchu a pile při zvládání nástroje - solidně a převážně ve správných akordech i rytmu obstojně doprovází naučené písničky a jednak ti „ligoví“, kteří přijdou, hrají, nechybují, je jim jedno co to je, v čem to je, občas někam vrazí akord, který ti ostatní nikdy neslyšeli a on tam pasuje... prostě **M u z i k a n t i**. Mají to „v kouli“ a „jedou“. Má-li někoho takového osada ve svém středu, má klenot. No, on se tedy, zvláště z počátku zas tak velkým klenotem nezdá! Dělá dojem ministra zeměkoule, ti ostatní v jeho očích hrají skoro všechno blbě, znechutí to těm beznadějným, na zbylé permanentně hučí něco jako „ty vole, kolikrát jsem ti říkal, že tam je d-mol, a né G 7 a v tý pauze počítej doby, musí bejt 4, né 5, to bychom se sešli až na nádraží“! Pokud tuto buzeraci jeho osadní spoluhráči přetrpí pár týdnů, je vyhráno a osada se nemusí za své „lalala“ stydět.

Pro tradiční trampskou píseň to ovšem – žel – není moc dobrá zpráva.

Dobry muzikant totiž nikdy nevydrží dlouho u jedné písně, u jednoho typu písní, u jednoho žánru. Když něco pořádně pozná, přestane ho to táhnout a hledá něco zajímavějšího, složitějšího, neohraného... (to není můj dojem, to je postřeh z téměř 50 let mezi muzikanty).

Pokud by někdo pátral, proč je muzika rodu ženského, jde tu o podobnost ryze náhodnou !

Upřímně – takový „Oko“ je velmi hezkou písní, ale zpívám-li ji už po tisícosmsetpadesáté...!

No, to asi stačí, dlouhé kecy unavují nejen odpůrce, ale i příznivce prezentovaných názorů, zvláště ty, kteří se snad domnívali, že ten letitý spor chci vyřešit. Samozřejmě, že nevyřeším, ale pokud jsem svou úvahou alespoň u někoho probudil názor jeho - byť nesouhlasný, jsem rád, že toto thema, pohybuující se v rizikové oblasti sakra-tenkého pevného skupenství H₂O alespoň někdo tradičně nekopne pod postel.

Domnívám se, že každý může mít své výhrady a z jakýchkoli důvodů odmítat takové, či makové písničky, ale neměl by uzurpovat ostatní a zavádět písničkovou totalitu do trampingu, jehož základní hodnotou byl vždy opak, což je svoboda, volnost, kamarádství, **vzájemná tolerance a respektování názoru druhého !**

Když jsem se, jako kluk ptal svého pratrampského táty, sedávajícího u ohně v Proudech už v r. 1918, jaké písničky se pro trampy hodí, odpověděl asi moudře:

Já ti spíš řeknu které se podle mého názoru nehodí, ale zpívejte si hlavně ty, co se vám líbí - pro své potěšení, to není krasobruslení, abyste zpívali nějaké povinné cviky !

Mezi těmi nevhodnými, tuším, jmenoval **hymny, opery, píseň práce, funébrmarš a twist.**

Š.K.O.P.S. (širší kontrolní otázka post scriptum)

Když po srpnu 1968 emigrovalo 8 kamarádů(ek) z naší osady do Toronta, tato se rozpadla. Zatímco colorádský Baron ve své „emigrační“ písni upřímně popsal své pocity při odchodu, napsal jsem v té době přesný opak a vyzpíval své pocity marnosti nad zbylými troskami osady. Proložil jsem pár mollových akordů durovými v „trampském stylu“ a vyzpovídal se :

Dávno už je půlnoc pryč a vlak už v dále houká poslední, nad ohněm teď sedím sám, a brzo už se, koukám, rozední.

O kus dál se zimou choulí do spacáků kamarádů pár, na záda to fouká a už zvolna ztrácí ohniště svůj žár.

Dneska tady měl bejt potlach, z osady však zbejvá už jen cár !

Kde se stala chyba, nad tím přemejšlet, je dávno zbytečný, někdo má teď jiný zájmy, druhý k tomu zůstal netečný.

Jeden se stal náměstkem, teď kamarády sotva pozdraví, další žijí v Kanadě a někteří už stářím churaví.

Pár si jich vzal Manitou a jiný chvíle s partou nebaví !

.....s o l o kytara .....

Dávno už je půlnoc pryč a nad obzorem probouzí se den.

Dnešní noc je skutečná a já mám těžko splnitelné sen.

Ohně dým a na stožáru vlajka, do které by vítr vál (jako dřív) !

Nechce se mi smířit s tím, že ve vzpomínkách jen by oheň plál...

Dávno už je půlnoc pryč, však iluze se hlavou... honí... dál.....

Bylo to tehdy upřímné vyjádření pocitů osiřelého trampa, tož ruku na srdce a po pravdě :

Je to trampská písnička? Neříká? Proč?

Závěrem – proč šťourám do dlouholetého TABU thematu? Protože se bojím nebezpečí, že jednou v kempu budou hořet ohně dva. U jednoho budou sedět „ti“ a u druhého „ti druzí“!

Jiné názory, než ten výše uvedený, jsou se vstřícností respektovány vždyť by to přece byla pěkná otrava, kdybychom je měli všichni stejné (ty názory, samozřejmě) !

Ahoj

Paďour Zdeněk

Jezero Nitinat v únoru 2004

Ahoj všichni!

Nejdřív musím podotknout, že jsem teprve po dlouhých letech pochopil, že trampství vůbec není v oblečení, ve „stavovském“ „splendiu izolation“, ale především stav duše. Kdyby to totiž tak nebylo, dávno by trampové vyhynuli, protože dneska je příroda, ta čistá, drsná a přesto něžná k tomu, kdo jí miluje, u nás tak vzácná. Ano, ještě tam, kde jí máte vy, na tom trampy vysněném kontinentu Států a Kanady. Jako kluk jsem obdivoval, žel jen obdivoval, protože nesměl, či nemohl, vyrazit z Prahy bez doprovodu. A když jsem se posléze utrhnul, měl jsem pech. Zelenáč, blbec, nešika.... To teprve čas ve mně vychoval to, co mnozí měli od rodičů schválené, či přímo předané do kolébky. Běžel čas a já jsem teprve na fece, která se stala mojí láskou do dnešních dní, na Sázavě, pochopil, že je to stav duše, kamarádství, tolerance, pomoci druhému, nabídnuté místo u ohně, společná sklenice, cigareta, celta. Kytara za dvě stovky, která pořádně neladí a přesto na ní doprovodíš písničku za všechny prachy, protože je od srdce. Na stará kolena jsem zakotvil zcela popaďoursku pod pevnou střechou chaty a v skrytu duše se toulal po březích dalekých řek a svazích pohoří za Velkou louží. Taky jsem poznal, že existuje podivná řevnivost mezi zastánci různých žánrů, country versus trampská písnička. Zaťaté, tohle hrát nebudu, ve chvíli, kdy opozice nedokáže udržet čtyři doby a šoupane si do taktu ještě pátou... No jo, to není dobré, chápu odpor muzikanta, nechápu ale zaťatost typu: tahle písnička, to prostě hrát nebudu.... Lidi jsou OK, jsou rádi, že dobrá nálada letí hospodou, jen tenhle muzikant (no, nechci říct hudebník, tak zlé to není!) prostě trucuje. Beru, že ty písničky běží pořád dokola, že nejsou v koncertním provedení, že se nedají natočit na CD. Neberu ale netoleranci, protože když se hraje u ohně, a to je místo téměř posvátné, hraje kdo má na co a kdo má ještě zbytek hlasivek, zpívá. A protože jsme v Čechách, je těch ohňů miň a miň. Dřív se alespoň hrálo v každé druhé hospodě (myslím tedy na Sázavě!), jenže asi jsme my, kdo jsme na něco hráli, vyhynuli a dorost není.... Kde je to přátelství, kamarádství, co se to v té naší zemi stalo? Každý zalézá za svůj plot, dveře, staví bazény, verandy se slunečníkem větším a barevnějším než soused... Kde jsou přátelé? Kde je ten stav duše, podaná ruka? Rozezpívaná hospoda, oheň na břehu?

Kde jsou ti, kteří mají vepsaný onen stav do duše, kamarádství, toleranci, podaný tah z cigarety. Ne, nekouřím, je to jen takový symbol románové dýmky míru. Kouř stoupá, v dále štěká pes a někdo se snaží na ne úplně dobře naladěnou kytaru zahrát doprovod k Sázavě. Žádný perfektní doprovod, jen pouhý backfire, k dominantě a subdominantě nejvýš nějaká sedmička a „zašmoulaný“ maj.

Stav duše.... přisedni k ohni, hoří i pro tebe. A vezmi si klacek a opeč si buřtu. Ale proč říkáš, že nemáš. Máme, ber si, jsme u jednoho ohně.... Spory o písničku, kdo byl a kdo nebyl tramp? Kdo je to paďour? Ten, kterého jsem tak pojmenoval? A co když on má čistší duši trampa než já? Já tvrdím, je to stav duše a ta není skrz triko moc vidět. Ta se pozná u ohně, třeba i tím, když ten „správný“ hodí vajgla do ohně, plive do plamenů a skončí doutnajícími kanadami v popelu, protože se dál nedohrabe po příliš důkladném ochutnávání obsahu lahve. Vajgl do ohně, plivání do plamenů, jak je to daleko od sporů v hospodě o pravé trampské písničky? Nakonec, jedni jako druzí při Vlajce povstanou, ale vzápětí: tohle já nehraju, nezpívám.... Dneska jsem už dost dědek a podle všech pěkně paďour a nic jiného ani nebyl. Mastňák z chaty, pražák, náplava... Ale když sednu na břehu tý mojí řeky, svět televizorů, motorů, chodníků, mobilů a hloupých sporů je pryč. Já a řeka. Stéblo trávy do pusy a mraky nad hlavou.

Ahoj, Vy tam za tou louží, pozdravujte svět mých dětských, středních i současných let. A vezměte skleničku, pozvedněte, podívejte se přes ní na zapadající slunce a potom jí pomalu nalejte do řeky..... Někde je možná duše, která to přijme jako přítěk u ohně nebo na břehu jiné řeky. Jestli zrovna je? To záleží jen na Vás. Myslete na něho a on jistě v té chvíli je. Čeká na Vaše pozvání k ohni, na skleničku z pravé ruky...

Drban (Praha)

Trampská Kytara Kanada 2004

Uběhlo již několik měsíců od poslední zprávy uveřejněné po internetu v trampském časopisu STOPA o připravovaném písničkovém festivalu TRAMPSKÁ KYTARA 2004, který se bude konat tento rok 4.-5. září 2004 v British

Columbia v Kanadě.

Ti, kteří se zúčastnili vandru Yukon River 2003, mohli ještě zaslechnout, u jednoho ze společných ohňů, krátkou zprávu, kterou jsem tam o T.K. řekl.

A teď jde do... "tuhého..!!!"

Tento článek obsahuje důležité informace a několik změn oproti původnímu znění ve STOPĚ z roku 2003 a také přihlášky pro ty, kteří se budou chtít zúčastnit T.K. jako účinkující či diváci.

V prvé řadě musím zdůraznit, že toto celé muzicírování bude probíhat na soukromém pozemku v sousedství několika dalších zabydlených míst. Tím se ocitáme v situaci, kdy se musíme podřídit požadavkům majitelů pozemku a počet účastníků musíme limitovat na maximálně 250 diváků + účinkujících.

Vzhledem k nákladům na technické a organizační zabezpečení T.K. jsme došli k názoru, že bude nezbytně nutné finančně podpořit celou akci formou vstupného. (Není v našich silách celou akci hradit z vlastní kapsy, je prostě nutné vstup zaplatit....) Tím se rozumí, že ten, kdo se bude chtít zúčastnit T.K. zaplatí vstupenku, která bude platná pro oba dny (So, Ne) \$40,- CND na osobu (děti vstup volný).

KDY

Trampská kytara odstartuje v sobotu 4.září 2004 ve 14:00 hodin odpoledne a bude ukončená v neděli 5.září 2004 večer.

Tím, že počet účastníků je limitován, plně se uplatní staré české moudro:..."Kdo dřív přijde, ten dřív mele...". Každý vážný zájemce musí nejpozději do 30. června 2004 zaslat a zaplatit svůj požadavek vstupenek (viz příložená přihláška účastníka). V momentě, kdy od vás obdržíme počet požadovaných vstupenek s platbou, obdržíte poštou vstupenky s mapkou, jak se na místo konání dostat.

JAK

Kempování.

Účastníci (účinkující a diváci) nemohou a nebudou mít zmluvené ubytování. Jedná se o nocování formou kempování v předem vyhrazených místech v prostorech T.K. Chtěli bychom upozornit, že se jedná o malý hudební festival na soukromém pozemku (nejde o potlach v divočině). Každý účastník se musí podřídit několika základním podmínkám a vyhovět tak požadavkům pořadajících.

Návštěvníci mohou stanovat či přebývat ve svých vozidlech. K dispozici budou pouze dvě ohniště. Veškeré vaření se musí odbyť na nich anebo na vařičích přivezených s sebou.

Po zkončení festivalu musí účastníci opustit prostory T.K. do 14:00 hod. 6.září 2004 odpoledne.

Přihláška ÚČASTNÍKA T.K. 2004 (sobota 4. a neděle 5. září)

JMÉNO:

ADRESA:

E-MAIL:

PH.N:

CENA VSTUPENKY \$ 40,- CND na oba dny na osobu

Prosím o zaslání vstupenky na T.K. 2004

Počet vstupenek .....a/ \$40,-CND

Celkem.....

Peníze na vstupenky posílejte jako MONEY ORDER (zadnou hotovost) na adresu:

A.Vostrý, 337 Blackburn Dr.East, EDMONTON, AB, T6W 1B4
Canada

Další možný kontakt:* Ph: (780) 437 1751 Cell: (780) 405 1563

E-mail: avostry@shaw.ca

lenkaslaba@hotmail.com

Upozornění

Psy a další jiné miláčky vašich příbytků zanechte laskavě doma. Děkujeme za pochopení. Jak již bylo uvedeno, divácká účast na T.K. je limitována 250-ti místy. Tak jestli chcete být "při tom", neváhejte a pište.....!!! **nejpozději do 30. června 2004**

ÚČINKUJÍCÍ

Každý, kdo se přihlásí na T.K. jako účinkující si musí vytisknout níže uvedenou přihlášku, vyplnit ji, přiložit požadovaný materiál (kopie textu-hodlá-li se účastnit autorské soutěže! V interpretační části texty nejsou potřebné) a poslat na níže uvedenou adresu:

A. Vostrý, 337 Blackburn Dr. East, EDMONTON, AB, T6W 1B4, Canada

Přihláška MUSÍ být odeslána **nejpozději do 30. května 2004**

Přihlášení účinkující a mimosoutěžní hosté vstup neplatí.

Na základě závazného přihlášení bude zaslána mapka místa konání.

Účinkující by měli být na místě konání T.K. nejpozději do 11:00

dopoledne v sobotu 4. září 2004.

ÚČINKUJÍCÍ - Přihláška do soutěží T.K. 2004

JMÉNO:

ADRESA:

E-MAIL:

Ph.N:

NÁZEV (skupiny, osady, přezdívka....):

Kategorie:*

AUTORSKÁ:

Jméno autora:

Název skladby:

INTERPRETAČNÍ:

Jméno autora:

Název skladby:

SÓLO:

DUO:

SKUPINA (nejméně 3 lidí):

*zaškrtni kategorii ve které budeš soutěžit

Do autorské soutěže musí soutěžící přiložit k přihlášce 5 kopií od každé soutěžní písně. Ve všech kategoriích budou soutěžící hrát po 3 písních (změna vyhrazena)

POKUD se někdo rozhodne "být při tom" z jiných zemí, než je Kanada a USA, je samozřejmě vítán. V tomto případě MUSÍ předem oznámit svůj příletový den a čas, pokud zde nemá žádného známého kamaráda, který by se o něho postaral. Protože vzdálenost z Vancouveru na místo konání T.K. je v porovnání s jinými místy v Kanadě tou nejkratší vzdáleností ...cca 5 a půl hodiny (Edmonton 8 hod., Calgary 11 hod.) jízdy, bylo by nejlepší směřovat váš přílet do Vancouveru. Tam by čekala "spojka", která pomůže zařídit účinkujícím a hostům z jiných zemí vše potřebné. Podotýkám, že musíte poslat přesné informace o příletu.

Tento písničkový PROJEKT jsme nazvali TRAMPSKÁ KYTARA, ale to neznámá, že se budeme striktně držet jenom trampské písně. Nechceme a ani nebudeme škatulkovat. TRAMPSKÁ KYTARA je vstřícná dalším příbuzným žánrům jako jsou na př: folk, country a bluegrass. Všechna tato žánrově příbuzná muzika je stále více a více s trampováním spojována a zní u ohňů stejně často jako Zlatokop Tom či Svatojánské proudy. Dveře na TRAMPSKOU KYTARU jsou otevřené všem, kteří jsou těmto žánrům nakloněni, ať se jedná o účinkující a nebo diváky.

A SLOVO závěrem....?

Možná, že se vstupné některým nebude líbit a budou v něm vidět peníze, které na T.K. "chceme vydělat". Vzkazte těmto lidem, že je nikdo do ničeho nenutí a ať klidně zůstanou doma. Ty peníze, které ze vstupného dostaneme jsou na to, abychom se pokusili postavit na nohy báječnou věc, která ještě sama neumí chodit a v pravdě vlastně záleží na nás, zda se tento krásný hudební víkend stane něčím, na co se třeba budeme moc těšit každý, či každý druhý rok.

Za TRAMPSKOU KYTARU KANADA 2004 zdraví a těší se na viděnou:

Áda Vostrý a Lenka Slabá Vostrý

Honza "Saper" Vodička a Lenka "Saperka" Vodička

Internet

Domov trampu v zahraničí

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Časopis STOPA lze také stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi.

<http://members.shaw.ca/stopa/>

přišli vyprovodit, ale nedostali na tento vandr dovolenou.

Pavkovi z Aljašky bylo ke konci minulého roku 60 let a Marcela nás požádala o gratulaci přes STOPU, čemuž rádi vyhovujeme.

Pavko, přeje Ti vše nejlepší do té další šedesátky, hodně zdraví a teplé počasí, ať už jsi na té Aljašce kdekoli.

(foto je z kempu, odkud se vyjízdělo na Yukon River)

Pavka s Marcelou nás

Trampský Spravodaj – (Bratislava)

Zdeno Dočkal, Novomeského 1, Pezinok, 90201, Slovakia

Kreslený vtip Lexy je z lednového čísla.

Zprávy z Texasu

Ahoj kamarádi a kamarádky,

7. celosvětový potlach se pomalu rozjíždí. Začínají přibývat peníze na kontě, díky kamarádům z Kanady a USA. Na začátku jsme říkali, že nebudeme uvádět jména jednotlivců, co darovali peníze, ale několik kamarádů zasluhuje uznání za to, že sáhli hlouběji do kapsy než bylo žádáno. Kamarád Pupál věnoval \$100 z výtěžku prodeje CD a kazet Yukon 2003. Kamarád Preck z Tišnova \$100, kamarád Lžice (Kitchener ONT) \$500 CND. Kamarádi Brnda a Kvitko z Iowy \$200, kamarádi Tonda a Růža z Tondarosa ranče v Texasu \$200, kamarád Ojř z Hammer ONT \$200, Franta Jančálek z Montany \$120. Mnoho kamarádů dalo po \$100, kamarádi z Colorada \$800, z Toronta \$300. Neznáme všechny dárcy osobně a proto chceme poděkovat touto formou.

Fífa a já (Farář) začínáme připravovat potlachoviště za pomoci místního rančera George Ralpa, kterého jste již mnozí poznali osobně. Má totiž velké mašiny, které nám pomáhají čistit les, vyvracet stromy, navážet hlinu a orat. Tato pomoc je sice placená a účtuje nám \$35 na hodinu, běžná sazba je \$80. Zatím jsme vydali \$210 za hrubé vyčištění.

Kamarádka Carevna začala pracovat na pozvánce na 7. celosvětový potlach a čekáme na další návrhy. Potlachový odznak se už vyrábí v Praze a stará se o to kamarád Čagan. Kamarádi Tonda ze Saint Antonia TX a

Santana z Iowy nám slíbili vyřezat totemy. Máme už připravené dva cedrové kmeny 22 stop dlouhé a 30 palců v průměru. Kromě STOPY se o šíření informací starají kamarádi Pepan, vydavatel 'Totemu', Buchta, vydavatel australského 'Kamaráda', Hanka Hosnedlová z 'Puchejře', Baron s Leonou s jejich Web stránkou z Colorada a Prcek z Tišnova.

Víme, že do potlachu je ještě dva a půl roku, ale čas letí a proto se snažíme vyřídít co nejvíce věcí už teď. Potřebujeme, aby se nám ozvali kumštýři, co by nám pomohli udělat ceny do soutěží. Zatím máme slíbených pár cen od Pepana z Dowlingu ONT. Celkem potřebujeme 25 cen a čekáme na pomoc dalších trampských umělců.

Finanční bilance 22. ledna 2004 je \$2948.26. Vydání \$210 na úpravu pozemku a \$26 bank service charge.

Kamarádi, kteří vybírají peníze na potlach"

Bandaska - Colorado, Whisky -Edmonton, Eda Sherif -Chicago, Standa Bleha - Toronto, Madla - Calgary, Fony nebo Satan - Vancouver, Bobr - Švýcarsko, Habásek -Německo, Carevna - Ottawa.

7. celosvětový potlach je záležitostí všech trampů v emigraci po celém světě a trampů z České a Slovenské republiky. Je to akce jen pro zvané kamarády a kdo nemá s trampem nic společného, ať raději na potlach nejezdí. Nebude to turistická atrakce v Texasu, ale trampský potlach.

Toto jsou poslední zprávy o tom, co se děje v Texasu na Fort Adamsonu. Děkujeme ještě jednou všem kamarádům co nám pomáhají. Bez vaší pomoci bychom nebyli schopni dát tuto akci dohromady.

Trampí sobě - Ahoj Farář a Fifa.

Trampské disky z naší video-kuchyně:

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, DVD+R nebo DVD-R
- 10 - Yukon River 2003, 3 disky SVCD

Šedesátka Tulačky

21. února se ve velké hale v Maple Ridge u Vancouveru sešlo asi ke stovec trampů, aby pomohli Tulačku překulit přes další dovršenou desítku. Za pomoci dobrého jídla, pitíva a zpěvu se to podařilo a kytary jako vždy, nezahálely až do rána. Ale asi nám ubývá sil, ani obvykle rychle vysychající hrdla kamarádů nestačila zdolat dva sudy piva a také gulaš z losa a krocana zbyl na druhý den. Na rozloučenou s námi, nás po ránu

ještě zahřála výborná krocání polévka vařena Tulačkou, prostě jak od maminky, pak ještě výslužku na cestu a už jsme uháněli zpátky na ostrov. Setkání s kamarády bylo hezké, jako pohazení. Nemělo to chybu, až na ten dým z cigár a doutníku, před kterým nebylo úniku, přeci jen máme raději dým od našich ohňů. Víme, že Tulačka ani po čtyřicetipěti letech vandrování neodkládá svojí vandráckou hůl a budem se s ní potkávat na našich kempech. Vzpomínku na narozeniny zařadíme za Tulačky potlach, ke třiceti létům její osady, který pořádala v květnu 92 na ostrově. I tenkrát se to

povedlo a bylo to i s camradly jako teď. Dá to práce, starostí a vůbec jen ta obětavost, díky Tulačko. Těšíme se, že na Vítání Jara se znovu zahřejí naše dlaně kamarádkým stiskem a duši zahřeje tak prostě

AHOJ ..

za K.O. Maruška

Poděkování

(Do telefonu nadiktovala Tulačka)

Ráda aranžuji květiny a jsem šťastná jak už dlouho ne. Po pěti letech deprese a po třech letech tvrdé práce sama na sobě jsem dnes mnohem šťastnější než mnozí z nás, kteří tu buď mezi námi už nejsou, nebo jejich osud k nim nebyl tak přívětivý. A tak vám všem dlužím poděkování za nádhernou noc 21. února 2004 plnou hvězd, překvapení a hřejivého kamarádství, noc kterou stálo za to opět probrdit.

Dana Tulačka

Poznámky

Máš-li zájem dostat upozornění, že na Internetu je nová STOPA, tak pošli svoji Email. Nemáme žádný pravidelný 'program' na zasilání zpráv a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro 'junk mail'. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny "spam" nebo podezřelé zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, uveď svoje jméno (on subject line). Neposílejte nám žádné "chain letters" jedno s jakými dobrými důvody. Od nás to nejde nikdy dál. Také neposílejte žádné .EXE .COM nebo .BAT soubory, které jste našli na Internetu. Ve většině z nich jsou schovány viry.

Problémy s Emailem.

Stále nám chodí mnoho Emailů, kde kromě naší adresy je třeba dalších třicet adres. Neposílejte adresy co máš všem co znáš a nikdy neposílejte Email adresy kamarádů do světa! Pouze svoji adresu!! A jak? (MS Outlook) Klikni si na VIEW na hlavním MENU a najdeš tam FIELD BCC. Klikni na té řádce BCC (Blanc Carbon Copy) a "Bcc" se objeví jako třetí řádka odzhora, když posíláš NEW EMAIL, tak uvidíš 4 řádky místo třech (1. To... 2. CC... 3. BCC... a poslední řádka je Subject)

Na první řádku (To...) dáš svoji vlastní adresu. Druhá řádka bude prázdná a na třetí řádku (Bcc...) dej adresy všech, kterým je zpráva určena. Uvidíš že každý zprávu dostane včetně tebe a nebude tam seznam všech adres, které se tak nemohou dostat do světa pro SPAM, reklamy a viry.

Pokud ti tento systém nefunguje z jakéhokoli důvodu (starý počítač, levný program na Email) tak rozesílejí svoji Email vždy jen jednomu příjemci. Je to víc práce, ale respektuje to soukromí těch, kteří o to nestojí, aby se jejich adresa toulala světem k dispozici nežádoucím lidem a agenturám.

Rada těm, kteří jsou obětí takovéto praxe. **Změň si Email adresu a chraň ji před těmi, kteří ji rozšiřují světem.**

Dostáváme také často žádosti o Email adresy na kamarády a kamarádky. Pokud adresu máme, tak adresu žadatele pošleme tomu koho hledá a na něm zůstává, zda o spojení stojí.

Datum na adresové nálepce indikuje, kdy jsme dostali naposled příspěvek na poštovním.